

Sygn. akt II UK 528/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z wniosku W. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.

o emeryturę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 sierpnia 2014 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 5 września 2013 r.,

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 czerwca 2012 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił W. P. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w rozpoznaniu wniosku z dnia 22 maja 2012 r.

Od decyzji powyższej wnioskodawca odwołał się do Sądu Okręgowego w P.

Wyrokiem z dnia 31 października 2012 r. Sąd oddalił odwołanie. U podstaw powołanego rozstrzygnięcia legły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne: Odwołujący W. P. urodził się 7 września 1951 r. Na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił łącznie 29 lat, 3 miesiące i 1 dzień okresów składkowych i nieskładkowych. Odwołujący przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. W świadectwie pracy z dnia 11 maja 2012 r. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w W. wskazał, że odwołujący w okresie od 1.10.1976 r. do 31.10.2001 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w zespołach operacyjnych dyscyplin zawodowych według wykazu A Dział XII poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz.U. Nr 4, poz. 83), przy czym: - od 1.10.1976 r. do 30.04.1979 r. jako młodszy asystent oddziału położniczo-ginekologicznego; - od 1.05.1979 r. do 31.12.1983 r. jako asystent oddziału położniczo-ginekologicznego; - od 1.01.1984 r. do 14.05.1985 r. jako starszy asystent oddziału położniczo-ginekologicznego; - od 15.05.1985 r. do 9.03.1992 r. jako zastępca ordynatora oddziału położniczo-ginekologicznego; - od 10.03.1992 r. do 31.10.2001 r. jako ordynator oddziału położniczo-ginekologicznego. Powołano wykaz A Dział XII poz. 2, pkt 2a ppkt 1 wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach resortu zdrowia i opieki społecznej. Organ rentowy nie uwzględnił jako pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia odwołującego od 15 maja 1985 r. do 31.12.1998 r. Do dnia wyrokowania odwołujący jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę z Narodowym Funduszem Zdrowia, ponadto pracuje na podstawie kontraktu jako osoba prowadząca działalność gospodarczą. Przed złożeniem wniosku emerytalnego W. P. nie złożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych OFE za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa. Na rozprawie 22.10.2012 r. odwołujący oświadczył, że wniosek taki zgłosi z chwilą otrzymania świadczenia emerytalnego. Potwierdził pozostawanie w stosunku pracy przy równoczesnym prowadzeniu działalności gospodarczej.

W tak ustalonym - na podstawie zeznań odwołującego oraz dokumentów akt emerytalnych pozwanego - stanie faktycznym sąd uznał odwołanie za bezzasadne. Sąd pierwszej instancji nie czynił ustaleń co do pracy w warunkach szczególnych z

powodu okoliczności, że odwołujący nie rozwiązał stosunku pracy oraz jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Sąd Okręgowy przywołał dla analizy zasadności odwołania art. 184 ustawy emerytalnej, zgodnie z brzmieniem którego ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz; 2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. W myśl ust. 2 emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. W sprawie pozostawało poza granicami sporu, że w dacie zgłoszenia wniosku emerytalnego odwołujący osiągnął 60 rok życia, niekwestionowany był także wymagany okres składkowy i nieskładkowy ponad 25 lat na dzień 1 stycznia 1999 r. Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołujący nie spełnił niezbędnego w rozumieniu art. 184 ustawy emerytalnej warunku rozwiązania na swój wniosek stosunku pracy. Fakt pozostawania w stosunku pracy potwierdził w swych zeznaniach na rozprawie sam wnioskodawca. Nie złożył także wniosku o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że nie jest władny dokonać ustalenia faktu legitymowania się okresem pracy w warunkach szczególnych. Badaniu sądu podlega wyłącznie prawo do emerytury a więc spełnienie wszystkich ustawowych przesłanek dla jej nabycia.

Apelację od powołanego orzeczenia wniósł W. P., domagając się zmiany wyroku i poprzedzającej go decyzji poprzez przyznanie prawa do emerytury.

Wyrokiem z dnia 5 września 2013 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację ubezpieczonego. Sąd drugiej instancji stwierdził, że zgodnie z art. 184 ustawy emerytalnej, konieczne jest spełnienie przez wnioskodawcę kumulatywnie wszystkich przesłanek ujętych w art. 184 ustawy emerytalnej. W niniejszej sprawie Sąd pierwszej instancji błędnie ustalił, że

W. P. był na datę wniosku emerytalnego pracownikiem. Zarówno z wyjaśnień odwołującego, jak i z dokumentacji pracowniczej zebranej w aktach emerytalnych, której wiarygodności nie kwestionowano wynikało, że stosunek pracy wnioskodawcy trwał do 31.10.2001 r. potwierdza to świadectwo pracy z 17 maja 2012 r., następnie do 30 kwietnia 2009 r. pozostawał w zatrudnieniu pracowniczym w niepełnym wymiarze etatu. Od 1 maja 2009 r. odwołujący podlegał ubezpieczeniu społecznemu wyłącznie z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, co stwierdzają pisma ZUS potwierdzające ubezpieczenie. Sąd stwierdził jednakże, że okoliczność błędnego ustalenia przez sąd pierwszej instancji pozostawiania odwołującego w stosunku pracy nie prowadzi do uwzględnienia odwołania, gdyż nadal - wbrew stanowisku apelacji - nie został zgłoszony wniosek o przekazanie środków z OFE na dochody budżetu państwa. Apelujący na potwierdzenie tezy przeciwnej przywołał w apelacji pismo ubezpieczonego skierowane do ZUS z dnia 8 czerwca 2012 r. Analiza tego pisma wskazuje jednak wyłącznie na złożenie oświadczenia o treści „przekazuję środki zgromadzone na rachunku w OFE za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa w chwili przydzielenia mi emerytury zgodnie z moim wnioskiem z dnia 22.05.2012 r.” Takie oświadczenie (warunkowe), w ocenie Sądu drugiej instancji, nie wywołało żadnych skutków wymaganych w treści art. 184 ustawy emerytalnej. Oświadczenie o podobnej treści złożył także wnioskodawca na rozprawie w dniu 22 października 2012 r. „Jeśli dostanę emeryturę, to złożę wniosek o przeniesienie środków”. Sąd stwierdził także, że wnioski dowodowe wskazane w apelacji nie mogły podlegać uwzględnieniu wobec niespełnienia przesłanki złożenia skutecznego wniosku do OFE o przekazanie zgromadzonych środków na dochody budżetu państwa.

Ubezpieczony zaskarżył w całości wyrok Sądu Apelacyjnego. W Skardze kasacyjnej jako podstawy skargi wskazał naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 184 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i bezzasadne uznanie, że oświadczenie odwołującego z dnia 8 czerwca 2012 r. o treści: „W odpowiedzi do Pisma skierowanego do mnie, czy przekazuję środki zgromadzone na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa: odpowiadam że Tak przekazuję na dochody budżetu państwa w chwili przydzielenia mi emerytury

zgodnie z moim wnioskiem z dnia 22.05.2012r.” oraz złożone na rozprawie w dniu 22.10.2012 r., nie spełnia wymogów ust. 2 tego przepisu; oraz naruszenie przepisów postępowania przez błędną wykładnię art. 381 k.p.c. i nie przeprowadzenie postępowania dowodowego wnioskowanego w pkt. III 1.2 lit. a-b apelacji. Odwołujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i zmianę zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 9 czerwca 2012 r. Nr [...] i przyznanie odwołującemu prawa do emerytury od dnia 22 maja 2012 r. Ponadto zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługuje na uwzględnienie. Wyjaśniając cel ustawy o emeryturach i rentach z FUS, Trybunał Konstytucyjny w wyrokach z dnia 22 czerwca 1999 r., K 5/99 (OTK 2000, Nr 5, poz. 100, z dnia 4 stycznia 2000 r., K 18/99 (OTK 2000 Nr 1, poz. 1) oraz z dnia 12 września 2000 r., K 1/00 (OTK 2000, Nr 6, poz. 185) stwierdził, że było nim wprowadzenie stabilnego systemu ubezpieczeń społecznych, w którym urzeczywistnione zostałyby prawo do zabezpieczenia społecznego w istniejących warunkach demograficznych i gospodarczych przez wprowadzenie efektywnego systemu emerytalno-rentowego, opartego na jednolitych zasadach dla wszystkich ubezpieczonych. Realizacji tego celu służyło m.in. ograniczenie stworzonego w poprzednio obowiązującym systemie ubezpieczeń społecznych zbyt szerokiej możliwości wcześniejszego przechodzenia na emeryturę i obniżania wieku emerytalnego dla szeregu grup zawodowych. Nowy system emerytalny musiał przy tym przewidywać rozwiązania przejściowe, przy zachowaniu „zasady ewolucyjnego kształtowania uprawnień emerytalnych”, które wymagały uwzględnienia praw wcześniej nabytych lub ich uzasadnionych ekspektatyw, znajdujących pokrycie w składkach na ubezpieczenie emerytalne. Dopiero taki sposób realizacji założeń ustawy o emeryturach i rentach mógł być bowiem uznany za zgodny z wartościami i normami konstytucyjnymi. Zamiar ustawodawcy stopniowego „wygaszania” dotychczasowych szczególnych

uprawnień emerytalnych niektórych ubezpieczonych, w tym pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, znalazł swoje odzwierciedlenie w strukturze ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W ostateczności ustawa zachowała dotychczasowe zasady przechodzenia na wcześniejszą emeryturę dla zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracowników urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r. (art. 32), ograniczając jednocześnie możliwości przechodzenia na emeryturę na uprzywilejowanych zasadach dla będących pracownikami ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. a przed dniem 1 stycznia 1969 r. (art. 46 ust. 1). Obie regulacje mają przejściowy charakter, gdyż pierwsza dotyczy tych ubezpieczonych, którzy w dniu wejścia ustawy w życie osiągnęli wiek co najmniej 50 lat, druga natomiast odnosi się do tych ubezpieczonych, którzy przesłanki nabycia prawa do wcześniejszej emerytury spełnią do końca 2007 r. Ustawa o emeryturach i rentach w obejmującym przepisy przejściowe rozdziale 2 działu X zawiera szczególną regulację intertemporalną dotyczącą niektórych ubezpieczonych zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przed dniem 1 stycznia 1999 r. Mianowicie w zawartym z tym rozdziale art. 184 zostało przewidziane prawo do wcześniejszej emerytury dla zamkniętego katalogu ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy w dniu wejścia ustawy w życie (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn). Takim ubezpieczonym przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz (do dnia 1 stycznia 2013 r., tj. do wejścia w życie ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. poz. 637) rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. Art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie odsyła w zakresie warunków nabycia prawa do wcześniejszej emerytury do art. 32 ustawy,

jak czyni to art. 46, lecz ustanawia własne przesłanki nabycia tego prawa. Odnosi się on do tych ubezpieczonych urodzonych poczynając od dnia 1 stycznia 1949 r., którzy w dniu wejścia ustawy w życie nie osiągnęli jeszcze wymaganego wieku, lecz w całości spełnili do tej daty ustawowo określone wymagania stażowe, a co za tym idzie - ich uprawnienie emerytalne na podstawie dotychczasowych zasad znajdowało pokrycie w odprowadzonych do dnia 31 grudnia 1998 r. składkach na ubezpieczenie społeczne. Tacy ubezpieczeni mogą zatem realizować prawo do emerytury na „starych” zasadach, po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w art. 32 ustawy. Rozważając kwestię znaczenia zawartego w art. 184 ust. 1 ustawy zwrotu „osiągnięcie wieku przewidzianego w art. 32” w judykaturze zauważa się, iż przepis art. 32 ustawy w ust. 1 posługuje się pojęciem „wieku niższego niż określony w art. 27 pkt 1 ustawy” (co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn), a w ust. 4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, a także rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z ze zm.). Reasumując, prawo do emerytury z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nabywa ubezpieczony urodzony po dniu 31 grudnia 1948 r., który w dniu wejścia w życie ustawy spełnił określone w niej warunki stażowe, a po tej dacie osiągnął wymagany wiek, niezależnie od tego, czy w chwili osiągnięcia tego wieku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub był pracownikiem wykonującym inną pracę, czy też pozostawał w zatrudnieniu na innej podstawie niż stosunek pracy bądź nie pozostawał w jakimkolwiek zatrudnieniu, z tym, że w przypadku pozostawania w stosunku pracy prawo do emerytury uzależnione było od jego rozwiązania (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2007 r., II UZP 14/06, OSNP 2007 nr 13-14, poz. 199 oraz wyroki tego Sądu z dnia 18 lipca 2007 r., I UK 62/07, OSNP 2008 nr 17-18, poz. 269, z dnia 6 grudnia 2007 r., I UK 132/07, LEX nr 621798, z dnia 21 maja 2009 r., II UK 370/08, OSNP 2011 nr 1 - 2, poz. 20 i z dnia 14 czerwca 2012 r., I UK 1/12, LEX nr 1229806). Osiągnięcie do dnia 1 stycznia 1999 r. okresu pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w art. 184 ustawy, wyłącza przy tym

ponowne ustalanie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 tego aktu (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 313/09, OSNP 2011 nr 19 - 20, poz. 260 i z dnia 13 lipca 2011 r., I UK 12/11, LEX nr 989126). Godzi się zauważyć, że zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jego nabycia. Wówczas też, na wniosek osoby uprawnionej, organ rentowy wydaje decyzję o przyznaniu tego prawa (art. 116 i art. 118 ustawy). Niespełnienie przez ubezpieczonego ustawowych warunków koniecznych do przyznania świadczenia powoduje wydanie decyzji odmownej, również wtedy, gdy niespełniona została tylko jedna z przesłanek nabycia prawa do świadczenia. Wypada dodać, iż w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych postępowanie sądowe wszczyna się na skutek odwołania wniesionego od decyzji organu rentowego, które zastępuje pozew. Kognicję sądu ubezpieczeń społecznych określa art. 476 § 2 w związku z art. 477⁹ k.p.c. W świetle powyższych unormowań sąd ten rozpoznaje odwołania od decyzji organów rentowych w wymienionych w powołanych przepisach sprawach, m.in. dotyczących emerytur i rent. W judykaturze utrwalony jest pogląd, w myśl którego zakres rozpoznania i orzeczenia (przedmiot sporu) w tych sprawach wyznaczony jest w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych, a w drugim rzędzie przedmiotem postępowania sądowego determinowanego zakresem odwołania od tejże decyzji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2000 r., II UKN 685/99, OSNP 2002 nr 5, poz. 121 oraz postanowienia z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNP 2000 nr 15, poz. 601 i z dnia 13 października 2009 r., II UK 234/08, LEX nr 553692). W postępowaniu odrębnym w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych, toczącym się z odwołania od decyzji organu rentowego wydanej na wniosek o przyznanie emerytury lub renty, niedopuszczalne jest przedmiotowe przekształcenie roszczenia w trybie art. 193 k.p.c. przez żądanie ustalenia tylko niektórych przesłanek warunkujących prawo do świadczenia (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 grudnia 1998 r., I PKN 434/97, OSNP 1998 nr 21, poz. 627; z dnia 23 lutego 1999 r., I PKN 597/98, OSNP 2000 nr 8, poz. 301; z dnia 12 stycznia 2005 r., I UK 160/04, OSNP 2005 nr 16, poz. 255; z dnia 9 października 2006 r., II UK 65/06,

OSNP 2007 nr 19 - 20, poz. 298 i z dnia 19 października 2010 r., II UK 108/10, LEX nr 688682). Wyrok ustalający istnienie lub nieistnienie stosunku prawnego lub prawa jest dopuszczalny w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyjątkowo i tylko wówczas, gdy przepis tak stanowi, np. w sprawach o ustalenie istnienia lub nieistnienia obowiązku ubezpieczenia, obowiązku opłacania składek, zwrotu nienależnego świadczenia. Natomiast regułą jest, że sąd ubezpieczeń społecznych w trybie rozpoznania odwołania od decyzji organu rentowego „przyznaje” konkretne świadczenie lub określa jego wysokość (wyrok Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2008 r., I UK 267/07, LEX nr 607443). Nie jest zatem dopuszczalne w tej kategorii spraw wydanie wyroku ustalającego spełnienie przez ubezpieczonego niektórych przesłanek wymaganych do nabycia prawa do świadczenia lub wyroku przyznającego to świadczenie pod warunkiem spełnienia pozostałych kryteriów w przyszłości (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2010 r., I UK 262/09, LEX nr 585728; z dnia 9 marca 2010 r., I UK 267/09, Monitor Prawa Pracy 2010 nr 7, s. 382 i z dnia 7 kwietnia 2011 r., I UK 363/10, LEX nr 863948). Co do zasady w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych badaniu podlega legalność decyzji według stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili jej wydania (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1998 r., II UKN 555/97, OSNAPiUS 1999 nr 5, poz. 181; z dnia 20 maja 2004 r., II UK 395/03, OSNP 2005 nr 3, poz. 43; z dnia 25 stycznia 2005 r., I UK 152/04, OSNP 2005 nr 17, poz. 273; z dnia 2 lutego 2007 r., III UK 25/07, OSNP 2008 nr 19 - 20, poz. 293). Skoro zgodnie z art. 100 ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczenia (*in abstracto*) powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jego nabycia, to w przypadku emerytury, o jakiej mowa w art. 184 ustawy - mając na uwadze, że wskazane w tym przepisie kryterium okresów składkowych i nieskładkowych oraz stażu pracy w szczególnych warunkach powinno być spełnione do chwili wyjścia w życie ustawy, tj. 1 stycznia 1999 r. - dniem tym jest dzień ziszczenia się pozostałych warunków określonych w tym przepisie, czyli osiągnięcie przez wnioskodawcę wieku emerytalnego, jeśli nie pozostawał w stosunku pracy i nie był członkiem otwartych funduszy emerytalnych. W przeciwnym razie prawo do emerytury z tego przepisu powstaje dopiero po rozwiązaniu wszystkich stosunków pracy, w jakich

ubezpieczony pozostawał w dniu osiągnięcia wieku emerytalnego lub w dniu złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym. Wracając na grunt niniejszej sprawy wypada stwierdzić, że ubezpieczony przed złożeniem wniosku emerytalnego nie złożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych OFE za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa. Na rozprawie 22 października 2012 r. odwołujący jedynie oświadczył, że wniosek taki zgłosi z chwilą otrzymania świadczenia emerytalnego. Mając powyższe na uwadze nie został spełniony wyżej wymieniony warunek, ani w chwili rozstrzygnięcia tej sprawy przez organ rentowy poprzez wydanie decyzji, ani w chwili zamknięcia rozprawy przez Sąd drugiej instancji. Innym słowy nie zachodziły warunki do zastosowania w niniejszej sprawie art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.